

LOST GENERATION 2.0

en ALI B

Pieter Hoekstra

‘Bij ons in de instelling mogen jonge psychologen drie dagen werken en daarvoor krijgen ze er dan één betaald.’ Verbouwereerd kijken wij over de tafel de bewogen psychiater aan. ‘En bij ons treffen ze het dan nog.’ Op dit moment doen zich in de praktijk schrijnende gevallen voor en waarschijnlijk in behoorlijke aantallen. Instellingen bieden jonge psychologen en andere professionals met een academische opleiding als vrijwilliger hun werk uit te voeren met het argument dat zij zo ervaring kunnen opdoen en mogelijk misschien in de toekomst in aanmerking komen voor een GZ-opleidingsplaats. Toezeggingen met een eenduidig perspectief worden niet gedaan. Ook zijn er voorbeelden van deze jonge academische professionals die -als vrijwilliger- dan maar schoonmaakwerkzaamheden doen binnen instellingen.

Duidelijk mag zijn dat dit niet alleen onrecht doet aan de kwalificaties en investeringen van deze jonge mensen, maar ook bij gebrek aan waardering en respect voor hun professionaliteit hen in veel gevallen op achterstand zal zetten en zelfs schaden voor de rest van hun carrière.

Geboren rond 1960 wordt ik gerekend tot de ‘Lost Generation’, die volgde op de zogenaamde babyboomers. In de beginjaren ’80 kregen wij te horen dat wij als generatie niet nodig waren. De crisis duurde toen maar een jaar of drie. Toch heeft deze voor heel veel mensen lange tijd doorgewerkt. Laat het op dit punt niet zo zijn dat de geschiedenis zich herhaalt! De huidige crisis duurt immers al zoveel langer dan die van begin jaren ’80 en zal veel dieper sporen achterlaten.

Daarom moeten we nu vrezen voor een ‘Lost Generation 2.0’!

Het gaat ook voor deze nieuwe lichter om de vragen naar zin en de betekenis van het eigen bestaan. Daarbij en daarenboven komt het verlies aan gevoel van eigenwaarde van jonge mensen die in zichzelf hebben geïnvesteerd om juist ook anderen te kunnen bijstaan. Professioneel opgeleide mensen in de helpende beroepen die geen reële kansen krijgen. Des te zorgelijker wordt het als zij later gehinderd worden door hun eigen ervaringen om juist anderen bij te staan in hun levensvragen. Dit kan voor henzelf en in de toekomst voor hun cliënten nog heel lang een invloed hebben.

Toch gaat het natuurlijk niet enkel om die hoogopgeleide jonge professionals. In 1984 kwam ik als jong student in Utrecht de mij toen nog onbekende Weense professor Viktor Frankl tegen. Hij schreef de internationale bestseller onder de Nederlandse titel *De Zin van het Bestaan*. Een paar jaar geleden zei Ali B in een programma over boeken dat hij er niet zo heel veel had gelezen, maar dit boek had diepe indruk op hem gemaakt. Ali B komt niet tot een verontrustende beschouwing als in deze column, maar deelt de zorg en komt tot concrete acties in het programma *Ali B en de 40 wensen*, waar hij probleemjongeren helpt iets positiefs over zichzelf te ontdekken door hoogbejaarde mensen te helpen een laatste, schijnbaar onbereikbare levenswens uit te laten komen. Zo pak je in één klap ook nog eens veel vooroordelen aan. Nooit gedacht dat ik nog eens benieuwd zou zijn naar wat *Ali B Beken(d)t*.